

Teesie

LAIŠKAS REDAKCIJAI

Kun. Julius Sasnauskas OFM

PO SEKMINIŲ, SU JĖZU- MI GYSLOSE

Buvau bepradedęs šį rašinėlį: „Prieš du dešimtmečius Kaune...“ Paskui nusijuokiau. Juk toliau viskas suktųsi apie tai, kad mes buvome geresni ir šventesni už

dabartinę seminaristų kartą. Pabaigoje – pasiūlymas nenusiminti ir siekti mūsų vertybių. Gal pasiseks. Būsime kaip mes. Toks jau altoriaus senbuvių ir apskritai vyresniosios kartos būdas – savo bylojimus jaunuomenei prisimintimais bei palyginimais. Retai kada jie būna jaunųjų labui. Pavyzdžiui, imtum ir išgirstum lyg iš Vaižganto lūpų: kokie jūs, klierikėliai, esate šaunūs ir įdomūs, kaip jūs lenkiate mus, vyresnius, jei ne išmintimi, tai tikrai nuoširdumu, jautrumu, ieškojimų dvasia. Nelengva vyresniesiems pakelti jaunųjų iššūkį. Kaip ir pripažinti, kad kitas dar auga ir auga, o tu tik mažėsi.

Ne prieš du dešimtmečius, o beveik prieš šimtmetį, ten pat Kaune, rektorijaujant Maironiui, klierikams per pietus buvo patiekta švinktelėjusios mėsos. Seminarija tais laikais turėjo savo ūkį, gyvulių, tai viena iš karvių ėmė ir nugaišo. Žmonės ten buvo taupūs ir neišlepe, suskubo pridirbti dešrų. Bet jaunimas yra jaunimas. Paėmė lėkštes su dešromis, apstatė žvakėmis ir giedodami egzekviją nužygiavo tiesiai pas rektorių. Jo magnificencija pauostęs lėkštės turinį ir taręs: „Kvapas tikrai nekoks, bet, rasi, valgyti dar galima“. Tą istoriją perskaičiau kažkurio iš anų įvykių dalyvių prisiminimuose apie Maironį. Net jeigu istorija truputį ir pagražinta, vis tiek ji neleidžia pamiršti, kad tie, kurių pusėje gyvenimo patirtis ir autoritetas, daug sykių privalo nusileisti naujokams, silpnesniems ir mažiau patyrusiems. Dėl jų augimo. Dėl pažado, glūdinčio juose. Dėl to, kad jie – jauni.

Deja, jaunoji karta paveldi ne tik vyresniųjų iškovojimus, kaip įprasta teigti. Gana dažnai jaunesiems tenka taisyti savo pirmtakų klaidas ir nesėkmes, kentėti dėl jų nuodėmių, mokėti jų skolas. Antai pastarųjų metų Bažnyčią užgrievę nemalonumai daugiausia susiję su kelių dešimtmečių senumo įvykiais, o kabinti tą juodą košę šiandien prisieina ir tiems, kurie tik pradeda kunigauti. Manoji kunigų karta perė-

mė dar visai padoriais kajutes šv. Petro laineryje, o mūsų įpėdiniai turės vis labiau pratintis prie Galilėjos valtelių, prie „mažosios kaimenės“ vardo. Ir todėl negalima nesididžiuoti tais, kurie šiandien renkasi kunigystę, nepaisydami jos išaugusios kainos. Ta kaina neišvengiamai kils ir toliau, visais imanomais aspektais. Lengvabūdiško ir savimi patenkinto bažnytinio amato jau nebus. Ačiū Dievui, žinoma, bet didžioji našta kris ant jaunų pečių. Šiandieniniai klierikai dramatiškai dėlios sau, galbūt ir mums, naujojo tūkstantmečio kunigystės modelį, kuriame bus tai, ko iš mūsų nebuvo pareikalauta, ko net neišsivaizdavome.

„Kaip radome, taip ir paliksime“, – guostasi Bažnyčioje ne vieną dešimtmetį. Tas iš pažiūros teisingas, brangų tradicijų pastovumą skelbiantis posakis, susiklosčius aplinkybėms, ima reikšti dvasios aklumą ir tinginystę su visais nelemtais jų vaisiais. Tikrai nepaliksime, ką radome. Jau nebepaliekame. Kad nebūtų palikta ko nors dar blogiau, jaunųjų kunigų laukia didelis proto ir širdies darbas. Savo tapatybės paieškos. Net jeigu kitąsyk seksis iš pasaulio sulaukti aplodismentų ar pinigų vietoj plytgalio, tai toli gražu dar nereikš, kad mūsų misija tikra ir teisinga.

Nedrįstu pranašauti, kokią Bažnyčią ir kunigus matysime po ketvirčio amžiaus. Patikimai galiojusios programos bei schemos, per nustatytą laiką „padarydavusios“ standartinį kunigą, šiuo metu beveikia.

Spėju, kad ateities kunigystėje vėl atsigaus sielų išganymo motyvas, kuris kitados stipriai kaitindavo kiekvieną, apsilikusį sutaną. Galbūt kunigystę gairins tikėjimo nuotykių pojūtis, ko linkėjo Jonas Paulius II. Būtinai kils Eucharistijos vertė, pati galimybė kunigui aukoti Mišias už pasaulio išgelbėjimą. Tiesiog mūsų akyse liovėsi kunigų politikavimo tradicija, turėjusi tvirtas

šaknis Lietuvoje. Panašiai ko gero ilgainiui trauksis kunigai statybininkai, socialiniai darbuotojai, administratoriai, verslininkai. Sekuliarioji visuomenė paradoksišku būdu ilgisi dvasinių dalykų ir laukia jų paliudijimo pirmiausia iš kunigijos. Kadangi ką tik praūžė Sekminės, ne pro šalį prisiminti, jog kunigai ir pati Bažnyčia galų gale yra Šventosios Dvasios darbas. Ne ta prasme, kad ji trykšta iš kiekvieno Bažnyčios žingsnio. Dievo tautos visuma Dvasios užtarimu išlaiko nekintantį Kristaus užtaisą, savo švenčiausią turinį. Vinceliu vadinamas Kauno Katedros monsinjoras anądien visai metropolinei kunigų gvardijai šaukte šaukė, kad Jėzų reikia dėti ne tarp gėlių, bet į gyslas, į gyslas. Užkibau ant to pasakymo. Jeigu kaip nors pajunti Jėzų gyslose, nebaisu kunigystės, kuri pareikalauja daugiau negu planavai ir nuveda ten, kur nesitiekiai.

KUNIGŲ METUS MININT

TU BŪSI VADAS

Tu būsi vadas. Juk nori?
 Ne šiandien ir gal ne rytoj...
 Bet ateis tokia diena,
 Tada, kai tavo gyvenimas bus tiesus
 Kaip medelio viršūnė
 Ir paprastas kaip vyturio giesmė.
 Vadas - tai ne tas, kuris trokšta valdyti, tvarkyti, primesti.
 Ne tas, kuris nustato savo tvarką ir palenkia kitus savo
 valiai.
 Ne tas, kuris draudžia ar leidžia, atlygina ar baudžia.
 Vadas - tai visai kažkas kita. Daug daugiau.
 Tai žmogus, kuris traukia prie savęs, to nežinodamas. Ir
 net nenorėdamas.
 Vadas - pas kurį ateinama pabūti.
 Tas, kuriam paklusti gera.
 Vadas - kurį seki, nes jame yra jėgų, kurių sunaikinti ne-
 gali niekas.
 Jo gyvenimas tiesus. Ir darbai paprasti. Kasdieną tie pa-
 tys.
 Ir žvilgsnis ramus. Iš toli ateinaš. Ir einas dar toliau.
 Iki širdies pačios gelmės ir horizontų tolimų...
 Kaip būtų gera turėti tokį draugą pavargus,
 Kuris galvotų už mane, nuspręstų už mane.
 Ir tereikėtų tiktai sekti jį.
 Bet reta žmonių šitokių...
 Ir dar mažiau tokių, kuriais pasitikėti galėtum...
 Tu būsi vadas. Juk nori?
 Ne šiandien ir gal ne rytoj...
 Bet ateis tokia diena,
 Tada, kai tavo gyvenimas bus tiesus
 Kaip besistiebiančio medelio viršūnė
 Ir paprastas kaip vyturio giesmė.
 Būti vadu nereiškia keisti kitus,
 Nes kiekvienas tegali būti tiktai savimi.
 Negalima kitam primesti savų darbų ir savų minčių.
 Negalima aplink kitą vyniotis patarimais, draudimais ar
 įsakymais kaip diržu.
 Būti vadu reiškia gyventi skaidriai ir atvirai.
 Kas nori ateiti - tegul ateina.
 Nei durys uždarytos, nei langai.
 Nes vadas gyvena visų akivaizdoje. Visiems ir su visais.
 Iš savęs jis reikalauja labai daug. Iš kitų beveik nieko.
 Griežtas jis sau. Atlaidus kitiems.

Jis puikiai supranta, kad nėra lengva, kai nori ką nors pa-
 daryti.
 Ir net mažam daikteliui pasiekti reikia labai daug pastan-
 gų.
 Vadas - tai draugas, geresnis už mane,
 Ir todėl jį renkies.
 Todėl prie jo gretinies
 Ir širdy sakai - tu mano.
 Tu būsi vadas. Juk nori.
 Ne šiandien ir gal ne rytoj...
 Bet ateis tokia diena,
 Tada, kai tavo gyvenimas bus tiesus
 Kaip saulėn besistiebiančio medelio viršūnė
 Ir paprastas kaip vyturio giesmė.

(Victor Hugo(?), vertė kun. Br. Bulika)

JAUNUOLIS PAGAL DIEVO ŠIRDĮ

Kl. Laurynas N.

Šv. Dominykas Savio

Dominykas Savio gimė Riva de Chieri (Pjemonte, Italijoje), 1842 m. balandžio 2 d. Ne pagal amžių apdovanotas giliu mąstymu, jis labai anksti atranda tikrąją maldą. Neturėdamas nė šešerių metų, jau patarnauja Mišioms. Jo nepaprastas uolumas buvo priežastis to, kad jam buvo suteikta galimybė priimti Komuniją būnant tik 7 metų amžiaus, priešingai visiems to laikmečio papročiams. Pirmosios Komunijos išvakarėse jaunas Savio parašė savo užrašų knygelėje šias eilutes: „Sprendimai, kuriuos priimu aš, Dominykas, 1849 m., Pirmosios komunijos proga:

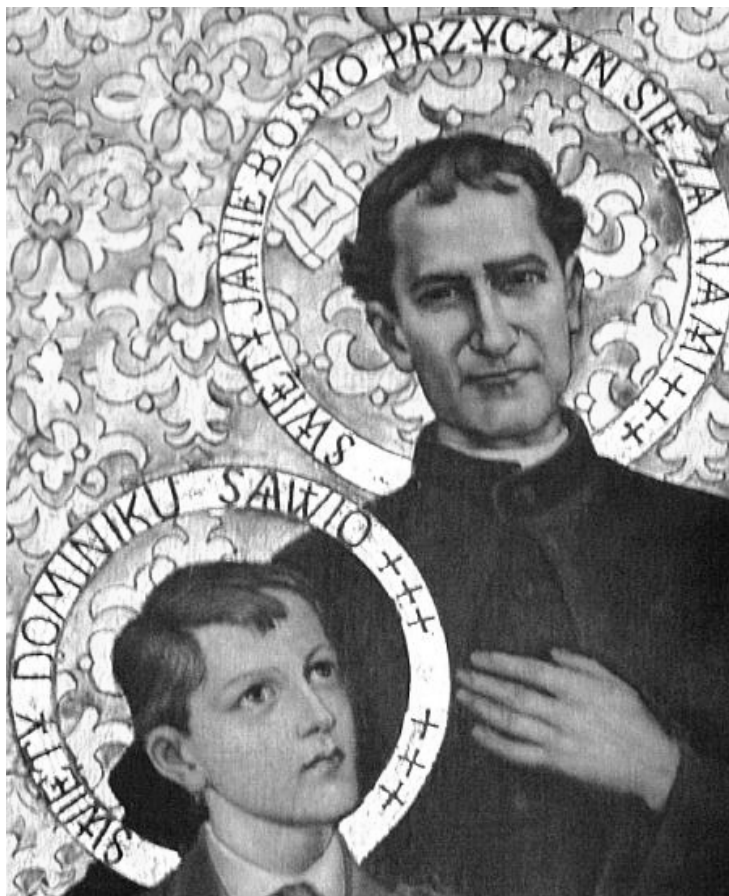
- Mano draugai bus Jėzus ir Marija;
- Renkuosi geriau mirti negu nusidėti;
- Atliksiu dažną išpažintį ir priimsiu Komuniją visada, kai tik mano nuodėmklausys tai leis;
- Noriu pašvęsti sekmadienius ir kitas [bažnytinių švenčių] dienas.“

Būtent herojiškai ištikimai laikydamasis šių sprendimų ir vedamas savo mokytojo, Šv. Jono Bosko, į kurio oratoriją buvo priimtas būdamas dvylikos, Dominykas artėjo prie šventumo. Kai tik įstojo į oratoriją Dominykas kunigo Bosko paprašė: „Padėkite man tapti šventuoju.“ 1854 m. gruodžio 8 d. Marijai jis skiria tokią maldą: „Padarykite, kad visada likčiau Jūsų vaiku. Geriau man skirkite mirtį, nei galimybę nusidėti.“ Tėvas Auffray, didysis Don Bosco biografas, rašo: „Savo bičiulių apsuptyje Dominykas buvo taikdarys, kuris metasi į ginčo sūkuri, kad pastarąjį užgesintų keliais raminančiais žodžiais. Jis buvo naujokų, atskirtųjų, droviųjų, atsiliekančiųjų, melancholikų globėjas ir užtarėjas [...] Jis buvo šiurkščiuju, blogai įvertintu angelas sargas, bandantis juos priartinti prie meilės, kuri juos palydėtų į geresnę gyvenimą. Jis buvo gerasis draugas, kuris ne tik neatsisakydavo visaip padėti, bet ir

nepasiduodavo tušties savo norams bei įgeidžiams, pavyzdžiui, reikalui esant atsisakydavo pertraukos, kad pamokytų skaityti skriaudžiamą jaunuolį. Jis buvo pertraukų siela, nes gerai žinojo jų metu vykstančio auklėjimo(si) svarbą, dažnai pabrėžiamą Don Bosco. Spontaniška meilė, kurią jis jautė savo draugų atžvilgiu, jį stumdavo žymiai toliau, iki pat jų sielų gelmių, todėl dažnai Dominykas kviesdavo juos mels-tis, aplankyti Švenčiausiąjį ir priimti Susitaikinimo Sakramentą.“

Visas Šv. Dominyko Savio gyvenimas yra sutelktas ties Jėzumi Švč. Sakramente. Būtent Mišių ir Komunijos metu jis semiasi aukos dvasios, džiaugsmo, pasišventimo savo draugams. Kartą vienam ką tik į oratoriją atvykusiam jaunuoliui Dominykas pasakė: „Tu turi žinoti, kad čia mes atrandame šventumą, būdami labai laimingi.“ Po Komunijos vykstanti jaunuolio padėka yra nesibaigianti ir karšta: Dominykas pamiršta visa kita, kad visiškai atsiduotų savyje esančiam Jėzui.

Šventasis Dominykas Savio mirė 1857 m. kovo 9 d.

Šis jaunas italas buvo paskelbtas šventuoju ir viso pasaulio jaunimo globėju 1954 m. birželio 12 d., popiežiaus Pijaus XII sutikimu. Nors mirė būdamas visai jaunas, pačioje savo paauglystėje, jis buvo tikras Kristaus liudytojas. Tai jaunuolis, atradęs nuostabų malonės pasaulį ir, didžiudamasis savo tikėjimu, iki pat menkiausių savo gyvenimo detalių tiesiog spinduliavęs Kristaus džiaugsmu. Tai ugningos sielos apaštalas, atidavęs visą savo gyvenimą už Kristų ir tarnaudamas Kristui, tarnaudamas visiems savo broliams, už kuriuos atsakingas jautėsi ir kuriuos su neįveikiamu uolumu troško išgelbėti. Paskelbdamas Dominyką Savio šventuoju, popiežius Pijus XII pripažino, kad jau-

nuolis gali būti tokiu paskelbtas nepatirdamas nei kankinystės, nei persekiojimo kančių, bet tiesiog gyvendamas paprastą moksleivio gyvenimą, vedamą noro, kad tas gyvenimas būtų kuo labiau vykęs Dievo akyse.

DVASINIAI SKAITYMAI

Bruno Ferrero „365 trumpi pasakojimai sie-lai“

Einu į priekį kaip asilas

Einu į priekį kaip asilas

Einu į priekį kaip asilas.

Taip, būtent kaip tas gyvulys, apie kurį Biblijos žodyne parašyta „Palestinos asilas yra labai išsvermingas, nebijo karščio, minta žole, kanopų forma suteikia jo žingsniams tvirtumo. Užsispyręs ir tingus.“

Einu į priekį kaip tas Jeruzalės asilas, kuriuo jojo pats Mesijas - karališkai ir taikiai – tą įsimintiną Verbų sekmadienį.

Nesu išminčius,

bet vieną dalyką išmokau:

ant savo pečių nešti Kristų

ir tuo didžiuojuosi labiau nei didžiuočiausi savo burgundiška ar baskiška kilme.

Aš Jį nešu, bet kelią man rodo Jis:

aš tikiu Juo, Jis mane veda į savo Karalystę.

Viešpatį tikriausiai gerokai kresteli,

kai mano koja užkliūva už akmens.

Tačiau Jis man niekad nepriekaištauja.

Negaliu atsistebėti, koks Jis man geras ir kilniaširdis:

Jis manęs neskubina,

kai sustoju pasisveikinti su

žaviją Balaamo asile,

kai užsisvajojau, įsistebeilijęs

į rugių lauką,

netgi tada, kai pamirštu Jį nešti.

Einu į priekį tylėdamas.

Keista, kaip puikiai galima vienam kitą suprasti be žodžių!

Vieninteliai Jo žodžiai, išarti, regis, būtent man,

yra šie: „Mano jungas švelnus ir našta lengva“ (Evangelija pagal Mat 11,30).

Gyvulio tikėjimas, kaip ir tada, kai vieną Kalėdų naktį

linksmi nešiau Jo motiną į Betliejų.

Einu į priekį ir džiaugiuosi.

Kai kyla noras užtraukti šlovinimo giesmę,

užbliaunu nei šiaip nei taip

ir visai nepataikau į toną.

Tuomet Jis susijuokia,

kvatojasi iš širdies,

ir kelias tada man atrodo

ne toks dulkėtas,

o sunkios mano kanopos, regis, pavirsta

sparnuotais sandalais.

Einu į priekį kaip asilas,

ant pečių nešantis Kristų.

(Mons. Etchegaray)

Dievas sveria tiek, kiek sveria laimė.

Dievo širdis

Tikybos mokytoja, pasakodama mokiniams sūnaus palaidūno palyginimą, pastebėjo, kad daugelis jų buvo išsiblaškę. Tuomet paprašė mokinių atpasakoti tekstą raštu.

Vienas berniukas parašė: „Turėjo žmogus du sūnus, jaunesnia-

jam nepatiko būti namie, to-

dėl syki iškeliavo toli, pasiė-

męs su savimi visus pinigus.

Tačiau ilgainiui pinigai baigė-

si, tad vaikas nusprendė

grįžti namo, nes neturėjo ko

valgyti. Jam prisartinus prie

namų, tėvas jį pamatė, nu-

džiugęs pačiupo didelę lazdą

ir bėgo pasitikti. Kelyje sutiko

kitą sūnų, gerąjį, šis pak-

lausė tėvą, kur jis taip skubęs

su tuo įnagiu. Tėvas atsakė:

„Grįžo tavo netikėlis brolis; už

tai, ką iškrėtė, nusipelnė kaip

reikiant gauti į kailį!“ - „Ar

nori, kad padėčiau, tėti?“ -

„Žinoma“, - atsakė tėvas. Abu

smarkiai prilupo sugrįžėli. Po

to tėvas, pašaukęs tarną, liepė

paskersti labiausiai nupenėtą

veršį ir surengti didelę šventę.

Juk galiausiai nenaudėliui

visiems laikams iš galvos išmušė

norą krėsti panašias kvailystes!“

Suprasti Dievo širdies logiką sunku visiems.

Jėzaus veidas

Sicilijoje vienuolis, vardu Epifanijus, vieną dieną suprato turįs

Viešpaties dovaną - tapyti nuostabias ikonas. Jis troško nutapyti

šedevrą - Kristaus veidą. Bet kur rasti tinkamą pozuotoją, kurio

veide atsispindėtų kartu ir skausmas, ir džiaugsmas, mirtis ir

prisikėlimas, dieviškumas ir žmogystė?

Epifanijus prarado ramybę: leidosi į kelionę, apkeliavo visą Eu-

ropą atidžiai tyrinėdamas kiekvieno veidą. Deja! Tinkamo veido

pavaizduoti Kristui nebuvo.

Vieną vakarą užsnūdo kartodamas psalmės eilutes: „Tavo Viešpatie,

veido aš ieškau. Neslėpk nuo manęs savo veido.“

Ir susapnavo: angelas grąžina jį atgal

prie sutiktų žmonių ir atskleidžia jų

veiduose kokią nors detalę, suteikiančią

tam veidui panašumo į Kristų: jaunos

nuotakos džiaugsmas, kūdikio nekaltu-

mas, valstiečio jėga, ligonio kančia,

pasmerktojo baimė, motinos gerumas,

našlaičio išgąstis, teisėjo griežtumas,

gatvės dainininko linksmumas, besi-

klausančio išpažinties kunigo gailėstin-

gumas, sutvarstytas raupsuotojo veidas. Epifanijus grįžo į savo

vienuolyną ir ėmėsi darbo. Po metų Kristaus ikona buvo nutapy-

ta ir pristatyta abatui bei broliams. Šie apstulbę suklupo ant ke-

lių. Kristaus veidas buvo įstabus, jaudinantis, tyrė ir virpino šir-

dį. Veltui jie prašė Epifanijų atskleisti, kas pozavo tapant ikoną.

Neieškok Kristaus veido viename žmoguje, bet sugebėk išvelgi

Kristaus veido dalelę kiekviename.

ŽVILGSNIS IŠ ARČIAU

Jau tradiciškai metų pabaigoje skvarbesniu žvilgsniu nužvelgiame tiek ateinančius į mūsų seminariją, tiek ir paliekančius ją. Siūlome pačių šeštokų žvilgsniu iš arčiau pastebėti tuos, kuriuos tariamės gerai pažįstą. Tuo pačiu žvilgtelekime ir propedeutininkų akinius.

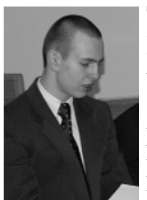
Mindaugas – Bonifacijus, vienas iš Dzūkijos atstovų, kurso švyturys. Mėgsta dangišką spalvą: nepaisant automobilio, megztukų ir kitų priedų, tokios spalvos net gitaros derintuvas. Daug kalbantis ir dažniausiai nieko nepasakantis. Bonifacijus - Marijos fanas, Magdalenos gralio ieškotojas, apaštalinis legatas ligoninėje. Kurso vieningu sprendimu deleguojamas į propedeutinį kursą. Nors pats teigiantis nenoriš, bet prasarė,

jog „bus trauma, jei jo nepaskirs ten“.

Laurynas - Viskis, lygybės lygos seminarijoje įkūrėjas ir sužlugdytojas, ant savo pečių laiko didesnę pusę sufraganinės vyskupijos. Jaunimo sielovadininkas, aktyvus tradicionalistų priešininkas. Hobis - vargonų deginimas ar bent jau jų išderinimas, styginių instrumentų šalininkas. „Tėve mūsų“ be instrumentinio atlikimo puoselėtojas. Pasižymėjo kaip „Dvelkia“ ir kitų paralelinių grupelių įkūrėjas, Akelos klanų narys. Išskirtinis bruožas - lėčiausio seminarijoje proceoriaus turėtojas.

Jonas – tylusis kamuoliukų mėtytojas, nosies švaros sergėtojas, tauraus balso puoselėtojas bei su tuo susijusių priežiūros priemonių žinovas, gaidų žinotojas, kardinolo balso fonogramos specialistas, arkikatedros kairioji ranka. Be to, tylusis Jonas pažįstamas kaip Vargonų konkurso „Vienas miklus pirštas“ nugalėtojas. Takelio mynėjas ir pavargusių kūnų atgaivintojas. Lenkijos *Carito* stovyklos lenktynių popietine valtele nugalėtojas. Visų seminarijos tradicijos puoselėtojas ir mylėtojas, arkivyskupijos ir VKS žinių tarnybos žinovas. Atsidavęs tradiciniam pamaldumui, aktyviai dalyvavo Marijos legiono,

Tadas Mikėnas

Į mažą propedeutinį kursą atvyko iš didžiulio Lietuvos miesto Subačiaus. Šio žmogaus didžiausia svajonė – *Formulė 1*, šalia jos „įsipaišo“ kažkur ir kunigystė. Anot jo, viena kitam netrukdo: būdamas klebonu nusipirks sau „bolidą“. Tadas labai meniškos sielos žmogus, mielai groja gitara. Kartais pirmiems „akordams“ nuskambėjus, išgirsti kaip klierikai iš lovų krenta net trečiame aukšte. Negana to, Tadas labai mėgsta giedoti psalmes ir tai jam puikiai sekasi, ypač naktimis. Meilė jį skatina ne tik angelų kalba kalbėti, bet *formulės 1* varžybomis džiaugtis. Jis laimingas galėdamas atrasti Dievo meilę visai mažuose ir paprastuose dalykuose.

Jaroslavas Stefanovič

Jį nesunku pastebėti. Pirmą mintį sutikus – seminarijos apsauginis. Tad darbas bet kokių atvejų jam garantuotas. Jaroslavo mėgstamiausias žodis – „aha“, pasirodo nuolat jį kartodamas, jis reklamuoja

kančios, spyglio, Sopulingosios pamaldumo grupelių steigime ir jų veikloje.

Petras – plirpologas Nr. 1, kai kurie dėstytojai turėtų iš ko pasimokyti. Petras - komunikacijos lyderis, tiesiog Gucas. Antrasis Dzūkų asmuo. Dzūkijos lobių puoselėtojas, lobyno fanas, Raigardo šaltinėlio žinovas. Širdimi – tikras italas. Be sietų jo gyvenimas neįmanomas, net jei tuo metu grafikas skelbia paskaitų laiką.

Andrius - Meška, miegančiųjų giminės atstovas, videotekos vaidilutė (saugotojas), skaitmeninių knygų recenzentas. Prabangiausias mašinos seminarijoje turėtojas. Be to, puikiaime odiniame salone pirmąkart buvo pavėžintas eksrektorius. Be technikos subtilybių, Andrius garsėja kaip rožantukų, ypač Filomenos, Fatimos, etc. mylėtojas. Meška taip pat yra ir kaimiškų dešrų apturėtojas bei dalintojas, Babenskų klanų pradininkas.

Mykolas – labiau žinomas kaip Sopočenka. Žuvyčių akvariume žudikas, tautinio šokio ir Lietuvos Tėvynės mylėtojas, kurso dienų ruonis, liaudiškų giesmių giedotojas, beviltiškas lektorės Joanos riteris. Pedalų mindytojas, svorio prieaugio čempionas ir sutanos siūlių išplėtėjas.

Andžej – pirmasis klierikas neakivaizdžiai baigiantis seminariją. Neužtektų lapų jo išėjimams suregistuoti. Darbščiųjų rankų atstovas, greičio puoselėtojas ir kelių asas, radarų siaubas. Jam vairuojant, net klierikai meldžiasi.

skaniausius Kalvarijų apylinkės traškučius – „AHA“. Be to, kad yra labai linksmas ir šaunus, turi puikią klausą. Nuolat girdi pašalinius garsus, ypač traktoriaus, todėl miega su ausų kamščiais, priemone be kurios neapsieina nei vienas apsauginis.

Tomas Sekanskij

Tai populiaraus meksikiečių serialo pagrindinio aktoriaus, atliekančio Chuan Pedro vaidmenį, antrininkas. Be to, kad galėtų prisidėti prie algos filmuodamsis antraeilėse scenose, jis puikiai verčiasi dainuodamas. Ketina išleisti solinį albumą, galbūt net netolimoje ateityje. Šis žmogus – neatrastas rašytojas. Įvaldęs moderniausias knygų leidybos paslaptis, jis ketina išleisti knygą *sms* formatu, prieinamą visų tinklų visiems skaitytojams. Beje, skaitytojai galės pasirinkti ir norimą knygos kalbą, nes Tomas be jokio vargo valdo visas mobiliajame telefone aptinkamas kalbas. Tai charizmatas iš prigimties.

